

Min forening.

Borre Historielags årsmøte på Lokalhistorisk Senter tirsdag 11. februar hadde samlet hele 35 medlemmer. Styrets leder, Eli Kari Høihilder, ble valgt til møteleder og loset med sikker hånd årsmøtet gjennom de vanlige årsmøtesakene. Det var ingen vesentlige merknader hverken til årsmelding, regnskap eller budsjett. Eiendommen på Bruserød vil påføre laget betydelige kostnader i tiden fremover, og kontingent alene vil ikke være tilstrekkelig til å besørge utført nødvendig vedlikeholdsarbeid.

Møteleder orienterte om møtevirksomheten i 2014 som i stor grad blir preget av grunnlovsjubileet, bl.a. tur til Eidsvoll 14. september. Terje Thorbjørnsen ga møtet et innblikk i «Verven-prosjektet» som nå er avsluttet med et tredje bind, «Verven fra 1818 til 1945». Prosjektets økonomi fikk en knekk ved Notabenes konkurs, men salget av bind 3 går godt, og det er håp om at en lander på plussiden. Ole Jan Aasen redegjorde om utgivelsen av et «Borreminne» 2014, i sin helhet viet jubileet, nasjonalt og lokalt. Redaksjonskomiteens arbeid er godt i gang.

Valget ga følgende resultat:

Leder : Eli Kari Høihilder

Nestleder: Trond Schmidt

Kasserer: Bjørg Solumsmoen

Sekretær: Audun Karlsen

Styremedlemmer: Marit Wolla - Cathrine Holt (ny) - Karin S. Hauge (ny)

Etter kaffepause med et for laget innbringende loddsalg ble Lars Frebergsvik takket og hedret for sin fortjenstfulle innsats som «vaktmester» på Bruserød og overrakt et flott skrin fra laget.(Bildet)

Deretter fikk Wenja Paaske ordet for å berette om sin tipptippoldefar, skipsbyggermester Carl Petersen Paaske. Han ble etter det engelske «flåteranet» i København i 1807 beordret til Norge for å bygge nye kanonbåter, giftet seg med en norsk kvinne, Anne Nørgaard, datter av en kjøpmann og stadshauptmann i Kristiansand). Etter unionsbruddet i 1814 bestemte Paaske seg til å bli værende i Norge mens hans øvrige danske kolleger ved Frederiksværn Værft dro tilbake til Danmark. I

1815 var Paaske medlem av den kommisjonen som anbefalte at Marinens hovedbase burde flyttes til Horten. På det viset er Paaskes navn uløselig knyttet til Karljohansvern og dermed til den senere bydannelsen. Han figurerer på Reidar Aulis maleri ved stabelavløpningen 1828 til seilfregatten Freia, verftets første byggnummer. Den stolte fullriggeren sjøsettes til klingende hornmusikk og hurrarop, bivånet av stattholderen, Baltzar von Platen og skipsbyggermesteren selv. Da Apenesgården ble solgt til staten i 1820 (av Ole Rasmussen Apeness), ble den bolig for mesteren og hans familie. Paaske virket ved verftet like til sin død i 1850. Han var et arbeidsjern som ikke sparte seg selv og ble svært avholdt av de ansatte på verftet. Han var også utstyrt med en lun humor. Marineoffiserene utgjorde den gang- og for så vidt til langt inn i vår tid- en overklasse i byen.

En av disse «kondisjonerte» herrer bemerket en dag at han ikke syntes «mester» var noe særlig til yrkesbenevnelse, underforstått at det var forbundet med langt større sosial prestisje å være offiser i den kongelige marine. Paaske repliserte: «Vårherre er også Mester, og ingen ville finne på å kalle ham kaptein!»

Morgenbladet omtalte begravelsen som en spesiell begivenhet hvor venner og verftsarbeidere hedret en elsket og aktet person. Kisten ble *båret* fra Apenes til Borre kirke av ansatte fra Verftet, arbeiderne samlet inn penger til å få reist en æresport til hans minne, og fra havnen ga «Kong Carl» salutt.

Ref. Audun Karlsen